

**A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA:
S MERT VAN A JÓSKA**

S mert van a Jóska, jobb íze van a torockói napnak, mikor szembe süt reggel, már másodszor.

De nem baj, már csak tíz perc ez a maradék tíz méter a tetőre, és kibírható, mert Józsi már ott áll, s komolynak is vehető arccal szól le: „Hozzak vizet, tanárnő?” Nincs rajtam szemüveg, és egyébként is vakít a Székelykő, de szentségelő zihálás közben is érzem a már megszokott, ironikus-apás csillogást a szemében. Zavarba hoz ez a gyerek, na megállj, ha felérek... Az a hülye is, aki ezt a sziklát ide tette...

Délután érkeztünk, micsoda jó szó ez a „lenyűgöző”, beleérezheted a nyomasztót és a vonzót egyszerre. Mondom: „Oda” csak együtt – nem játék. Tábortűzig szabadidő. Sétálunk a faluban, meg sem kísérelm a leírást, nem vagyok én egy Jókai, se Mikszáth. Hirtelen csillogni kezd a sziklatömeg, ereszkedő, apró szentjánosbogarak az alkonyatban. Mi ez? Megáll bennem az ütő ... mégis felmentek. Jaj.

„Tanárnő, ott fent lovak nyargalnak”...büntess, ha mersz, gondolom, de inkább számold meg őket – és irigyeld...de nem mutathatod – még hátra vannak Tündéerkert gonosz varázsú pontjai, kell a gyeplő. Vacsoránál megbeszéljük, aki feljön, csak velem együtt, hajnali fél hatkor, mert hosszú az út a csúcsra, és kétszer kel fel közben a nap.

Hajnalban 35-ből 30-cal eredünk neki, nem sejtve, hogy a sziklahegy lábánál már lóg a nyelvünk, s csak akkor kezdődik még a felfelé. Félidőben visszaneztek – a falu fényfolt, semmi mozgás. Nyomás, így soha nem érsz fel. Már kevesen vagyunk, mint egy maratonban a szétszórt mezőny. Már nincs visszafele. Ciki lenne. Az a hülye is, aki ezt a sziklát ide tette...

Hallom, öles léptek. Ja. Nem is értettem, miért nincs ott a hajnali induláskor ez a belevaló, mokány gyerek. Elsétál mellettem, odalihegek valami szemrehányó „megbeszéltük”-et, de fölösleges, már fent repül a napban.

Nem baj, már csak tíz perc ez a maradék tíz méter a tetőre, és kibírható, mert Józsi ott áll, már nem kérdez, csak leugrik nyújtani a kulacsot, és magától hozza a lépegetőt bokatörésem után, évek múlva. „Rá kell gyúrni, tanárnő.”

És lovak nyargalnak az alkonyi égen. Mert vannak ezek a Jóskák, Józsefek.